

Hvad der især opirrede Pastor Blomberg, var den Mangel paa Opmærksomhed, Per i Almindelighed røbede for hans Tale. Han, som var vant til at se andægtig lyttende Miner omkring sig, hver Gang han aabnede Munden, betragtede denne Lige-gyldighed som Udtryk for overlagt og ondsindet Trods. For Svigermoderens Vedkommende var det desuden de mindre gode økonomiske Forhold, hvorunder hendes Datter i den sidste Tid havde maattet leve, som vedligeholdte Uviljen mod Per, og at han nu var vendt hjem fra sin Københavnsrejse uden mindste Resultat, gjorde ikke Stemningen mod ham blidere.

Efter et Par smaa ildevarslende Sammenstød ved Aftensbordet kom det inde i Dagligstuen til et liden-skabeligt Optrin.

Den oprevne Sindstilstand, hvori Per den sidste Tid havde befundet sig, gjorde ham ømtaalig og mistænksom. Da nu Svigerfaderen ret hensynsløst forekastede ham hans Lige-gyldighed for at skaffe sig og sin Familje en mere betryggende Tilværelse, blev han vred og sagde, at han i den Sag ikke ønskede fremmed Indblanding. Svigerfaderen irettesatte ham for denne Udtalelse og navnlig for hans Tone; men da foer han ganske ubehersket op, slog i Bordet for Svigerfaderen og sagde, at han ikke længer vilde finde sig i hans Formynderskab.

Saadanne Ord var aldrig før hørt i Bøstrup Præstegaard. I henvend et Minut var der gravstille i Stuen. Saa rejste Præsten sig i hele sin stumpede Majestæt, skød sin Stol tilbage og sagde:

„Jeg skal alvorligt anmode dig om fremtidig at forskaane os for den Slags Scener.“

Hvorpaa han skred ud af Stuen og ind til sig selv. Hans Kone fulgte ham med forfærdet Mine.